

henviser man ligeledes til den fyldige Domstols- og Administrationspraksis, for hvilken der er gjort Rede i den kommenterede Udgave Side 67—68.

Under Kommissionens Forhandlinger har *Bestemmelsen af Begrebet „stærke Drikke“* været gjort til Genstand for Drøftelse. — Ifølge Beværterlovens § 3 forstaaes ved stærke Drikke alle destillerede stærke Drikke samt Drikkevarer, som er tilberedt hermed, Øl med $2\frac{1}{4}$ Vægtprocent Alkohol eller derover samt Vin tilvirket af Druer, Frugtvin tilvirket af Frugtsafter ved Alkoholgæring, Cider, der indeholder Alkohol, og anden ved Alkoholgæring tilvirket Drik. En Drik, der kun indeholder $\frac{1}{2}$ Rumprocent Alkohol eller derunder, henregnes dog ikke til stærke Drikke. Den sidste Bestemmelse er af teknisk Karakter, idet det kan være vanskeligt at fremstille visse Drikke paa en saadan Maade, at de ikke indeholder en ganske lille Alkoholprocent. Paa den anden Side er det teknisk muligt uden større Vanskelighed at sikre sig, at Alkoholindholdet ikke overstiger $\frac{1}{2}$ Rumprocent, og da et saadant Alkoholindhold praktisk talt ingen Rolle spiller, synes der ikke at være Anledning til paa dette Punkt at ændre Loven.

Bortset fra de særlige Regler angaaende stærkt Øl har der inden for Kommissionen været Enighed om, at de gældende Forskrifter om stærke Drikke maa anses for tilfredsstillende.

Den i Beværterloven fastsatte Grænse for, hvad der forstaaes ved stærkt Øl — Øl med $2\frac{1}{4}$ Vægtprocent Alkohol eller derover — er ligeledes afgørende i afgiftsmæssig Henseende; jfr. Lov Nr. 83 af 22. Marts 1930 om Afgift til Stat og Kommuner paa Omsætningen af stærke Drikke, og Grænsen er endvidere bestemmende for Ølskatten, jfr. Lov Nr. 111 af 1. April 1922 med senere Ændringer, idet Øl under $2\frac{1}{4}$ Vægtprocent Alkohol enten er helt afgiftsfrit eller henført til den saakaldte Skatteklasse II, jfr. herom nærmere den af Kommissionen udgivne Materialesamling I Del, Side 91 ff.

Fra Afholdsselskabernes Repræsentanter er der fremsat Forslag om, at Grænsen for stærkt Øl nedsættes ud fra den Betragtning, at Øl, der har en lavere Vægtprocent end den i Loven anførte, kan virke berusende, naar det indtages i tilstrækkelig store Mængder. De paagældende Medlemmer har i denne Forbindelse ogsaa fremhævet, at det maa anses for betænkeligt, at Drikkevarer, der kan medføre kendelig Alkoholpaavirkning, kan nydes i Beværtninger, der ikke har Ret til Udskænkning af stærke Drikke, ligesom man har henvist til, at der foreligger Domstolsafgørelser, hvorefter Personer med Spiritus-tillhold ikke er berettiget til at drikke den saakaldte „lyse Pilsner“, der har et mindre Alkoholindhold end $2\frac{1}{4}$ Vægtprocent, hvorhos Motorførere adskillige Gange er blevet erklæret for alkoholpaavirkede efter Indtagelse af en saadan Drik. Fremdeles har man anført, at Øl, der indeholder mere end 1,8 Vægtprocent Alkohol, og som er brygget med en Urt, hvis Ekstraktindhold overstiger 6 pCt., i Sverige anses som en stærk Drik, og at Grænsen i Norge er sat til ca. 2 Vægtprocent.

Kommissionen har forelagt Spørgsmaalet for Bryggeriforeningen, der, som det vil ses i den som Bilag aftrykte Redegørelse, til hvilken henvises, har taget stærk Afstand fra Tanken om en Nedsættelse af Alkoholgrænsen.

Adskillige af Kommissionens Medlemmer har givet deres Tilslutning til det i Bryggeriforeningens Skrivelse anførte og mener ikke, at der vil være nogen Anledning til at nedsætte Alkoholgrænsen for Øl, i hvilken Henseende man har anført, at Øl, der ligger under den nugældende Grænse, er saa alkoholsvagt, at der kun, naar det nydes i overordentlig store Mængder, vil kunne være Tale om, at det kan virke berusende.

Da Spørgsmaalet som nævnt staar i nøje Forbindelse med Afgiftsreglerne, idet Grænsen for stærkt Øl i Beværterloven og i Afgiftsloven efter Kommissionens Opfattelse bør være den samme, har man indenfor Kommissionen anset det for rigtigst indtil